

ನಾವೂ ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿ ಕಮ್ಯೂನಿಸ್ಟ್ ಗಿಡದ ಒಣಗಿದ ಕಡ್ಡಿಯನ್ನು ಬೆಂಕಿಗೆ ಹಿಡಿದು ಬೀಡಿಯಂತೆ ಸೇದಿದವರೇ. ಅದು ಕೊಳವೆಯಂತೆ ಹೊಗೆ ಉಗುಳುವುದನ್ನು ಕಂಡು ಹೆಮ್ಮೆಯಿಂದ ಬೀಗಿದವರೇ. ಆಮೇಲಾಮೇಲೆ ಇದು ಪುರುಷರ ಪೌರುಷ ಪ್ರದರ್ಶನದ ಒಂದು ಚಟ ಅಷ್ಟೇ ಎಂಬ ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೆ ಬಂದದ್ದು ಹೌದು...

ಆಗಲೇ ನನ್ನ ತಲೆಯೂ ಈ ಹೊಗೆಯ ಕೋಲಾಹಲದಿಂದ ಕೆಡಲು ಸುರುವಾಗಿ, ಧೂಮಪಾನದ ಪ್ಯಾಸಿವ್ ಸ್ಪೋರ್ಟ್‌ನಂತೆ ಆಕ್ಟಿವ್ ವಿಕ್ಟಿಮ್ ಆಗತೊಡಗಿದೆ.

ಅದಿರಲಿ, ಈ ಮದ್ಯಪಾನವೇನೋ ಸರಿ ಆದರೆ ಧೂಮಪಾನ ಗ್ರಾಮಾಟಿಕಲಿ ಸರಿಯೇ? ಎಂದು ಹಲವರು ಕೇಳಿದ್ದಾರೆ. 'ಉಜ್ಜಯಿನಿಯ ಪ್ರಾಸಾದಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ತ್ರೀಯರು ಅಬ್ಬಂಗದ ಅನಂತರ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಕೇಶ ಸಂಸ್ಕಾರದ ಹೊಗೆಯ ಪಾನೀಯವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸು...' ಎಂದು ಮೇಘಕ್ಕೆ ಹೊಗೆಯ ಪಾನೀಯವನ್ನು ಕುಡಿಯಲು ಕಾಳಿದಾಸನ ಯಕ್ಷ ಹೇಳುವುದು ಯುಕ್ತವಾಗಿಯೇ ಇದೆ. ಆದರೆ, ಮನುಷ್ಯರಿಗೆ? ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ 'ಧೂಮ್ರಪಾನಿನ್' ಎಂದರೆ ಪಂಚಾಗ್ನಿಗಳ ನಡುವೆ ಕುಳಿತು ಹೊಗೆ ಕುಡಿಯುತ್ತಾ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡುವವನು ಎಂದರ್ಥವಂತೆ. (ಬೇಕಾದರೆ 'ಡಿಮ್‌ಲೈಟ್‌ನ ನಡುವೆ ಕುಳಿತು' ಎಂದು ಲೈಟಾಗಿ ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಅರ್ಥವಿಸುತ್ತಾ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು) ಅಗ್ನಿಗಳು ಐದಿರಲಿ ಹತ್ತಿರಲಿ ಕುಡಿಯುವ ಹೊಗೆ ಒಂದೇ ಆದ್ದರಿಂದ ಅನಾದಿ ಕಾಲದಿಂದಲೂ ಹೊಗೆ ಕುಡಿಯುವುದು (ಗ್ರಾಮರ್‌ನ ವಿಷಯವನ್ನು ಬದಿಗಿಟ್ಟು) ಮಾನವನ ಅಭ್ಯಾಸಗಳಲ್ಲೊಂದು ಎಂಬುದು ಸಾಬೀತಾಯ್ತು. ಬೂದಿ ಬಳಿದುಕೊಂಡ ಬೆತ್ತಲೆ ತಾಂತ್ರಿಕರೂ ಭಂಗಿ ಕುಡಿದುಕೊಂಡು ಭಂಗವಿಲ್ಲದೆ ಓಡಾಡುವುದು ಕಂಡಾಗ ಮಾನಕ್ಕಿಂತಲೂ ಮಾನವನಿಗೆ ಪಾನವೇ ಹೆಚ್ಚು ಮೆಚ್ಚು ಎಂದಾಯ್ತು. ಅದಕ್ಕೇ ಶರೀಫರು 'ಗುಡುಗುಡಿಯಾ ಸೇದಿ ನೋಡು' ಎಂದದ್ದಿರಬೇಕು.

ನಮ್ಮ ಸಾಹಿತಿಗಳಿಗೂ ಧೂಮಕೃತ್ಯ ಅಂಟಿದ ನಂಟಿನ ಕೊನೆಮೊದಲನ್ನು ಸಾಹಿತ್ಯ ಕಾಮಾಕ್ಷಿಗಳೆಲ್ಲ ಬಲ್ಲವರೇ ಆಗಿದ್ದಾರೆ. ಕೋಟಿನ ಒಳ ಜೇಬಿನಲ್ಲಿ ಬೆಂಕಿ ಪೊಟ್ಟಣ, ಹೊರ ಜೇಬಿನಲ್ಲಿ ಸಿಗರೇಟು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು, ಬೆರಳು ಸುಡುವವರೆಗೂ ಹೊಗೆ ಕುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದ ಕವಿ ಗೋಪಾಲಕೃಷ್ಣ ಅಡಿಗರ ಬಗ್ಗೆ ಯಾರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ? ಅವರ 'ಧೂಮಲೀಲೆ'ಯ ಬಗ್ಗೆ ಯಾರಿಗೆ ತಿಳಿದಿಲ್ಲ? ಆದರೆ, ಧೂಮದಂತೆ ಪದ್ಯದ ಸಾಲುಗಳನ್ನು ಸುರುಳಿ ಸುರುಳಿಯಾಗಿ ಸುತ್ತಿ ಬರೆಯಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗೇನಾದರೂ ಬರೆದಿದ್ದರೆ ಗೋಮೂತ್ರಿಕಾ ಬಂಧದಂತೆಯೋ, ಕಾಳಸರ್ಪ ಬಂಧದಂತೆಯೋ ಎಲ್ಲಿಂದ ಎಲ್ಲಿಗೋ ಹೋಗಿ ದಾರಿ ತಪ್ಪಿ (ಮೊದಲೇ ಅರ್ಥವಾಗದೆ ತಿಣುಕಾಡುವ ನನ್ನಂಥ ಬೆಪ್ಪರಿಗೆ) ಅಪಾರಾರ್ಥವೋ ಅನರ್ಥವೋ ಆಗಿ, ಮತ್ತೆ ರತ್ನ ಕೋಶದ ಬದಲು ಕಸ್ತೂರಿಯವರ ಅಪಾರ್ಥಕೋಶವನ್ನೇ ಹುಡುಕಬೇಕಾದ ಪ್ರಮೇಯವೂ ಬಂದೊದಗುತ್ತಿತ್ತೋ ಏನೋ... ಅದರಲ್ಲಿ ಉಚ್ಚಾರಣೆಯ ಅನುಕೂಲಕ್ಕಾಗಿ ಧೂಮಲೀಲೆಯನ್ನು 'ಧಂಲೀಲೆ' ಎಂದು ಟಂಕಿಸಿದ್ದರೂ ಅಚ್ಚರಿಪಡದೆ ಓದಬೇಕಿತ್ತೋ ಏನೋ. ಒಬ್ಬ